

■ ವಿವೇಕಾನಂದ ಕಾಮತ್
ಕಲೆ: ಎಚ್.ಎಸ್. ಮೋನವ್ವ

ಬದುಕು ಜಟಕಾಬಂಡಿ

ಅಧ್ಯಾಯ 1

ಒಂದರ ನಂತರ ಒಂದು ದಡಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಪ್ಪಳಿಸುವ ಸಮುದ್ರದ ಅಲೆಯಂತೆ, ಎರಡು ದುರಂತಗಳು ಕಾಯಕನಾಥನನ್ನು ಜರ್ಝರಿತ ನನ್ನಾಗಿಸಿತ್ತು. ಸಮುದ್ರದ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಮಠಗಳ ಮನೆ ಅಲೆಯ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕುಸಿದು ಹೋದಂತಾಗಿತ್ತು ಅವನ ಹೃದಯದ ಸ್ಥಿತಿ. ಅವನೂ ಒಳಗೇ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ದಗ್ಧನಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ಆಳವಾದ ನೋವಿನ ಕೂಪದಿಂದ ಹೊರ ತರಲಾಗದಂಥ ತೀರಾ ಕುಗ್ಗಿದ ಮನಸ್ಸಿಗಾಗಿ, ಆ ದುರಂತಗಳು ಅವನನ್ನು ದೂಡಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

ಹಾಗಾಗಿ ಇನ್ನು ಬದುಕುವಲ್ಲಿ ಯಾವ ಉತ್ಸಾಹವೂ ಉಳಿದಿರದೇ ಬರಿಯ ವಿಷಾದ ಅವನಲ್ಲಿ ಆವರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಇತ್ತೀಚೆಗಂತೂ ಹೃದಯದ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೋ ಹೊರೆಯೊಂದನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಂತೆ ಅವನು

ದಿನ ದೂಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ದುಗುಡದ ಹೊರೆ ಆತನಷ್ಟೇ ಬಲ್ಲ. ಸಾವು ಎಂಬುದು ಹುಟ್ಟಿನೊಂದಿಗೇ ಬೆನ್ನಿಗಂಟಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಪರಮ ಸತ್ಯವಾದರೂ ಬದುಕಿನ ಮಾಯೆಯೊಳಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಸಂಬಂಧಗಳ ಮೋಹಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮರೆತು ಬದುಕನ್ನು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸತೊಡಗುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಆ ಸಾವು ಯಾವಾಗ, ಎಲ್ಲಿ, ಹೇಗೆ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿ ಕೂತಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವು ನಮಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಪತ್ನಿ ಮತ್ತು ಮಗನನ್ನು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ದುಃಖ, ಆತನ ಜಗತ್ತೇ ಆಗಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಈಗ ಕತ್ತಲು ಕವಿದಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬಂಟಿ, ಖಿನ್ನ, ದುಃಖಿ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಬದುಕು ಭಾರವೆನಿಸಿ ಬೇಡವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಉಂಡರೆ ಉಂಡ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಇಲ್ಲ. ಪತ್ನಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಆರೈಕೆ ಮಾಡುವವರು, ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸುವವರೂ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂದ